

"האופן שבו אני מדריכה את החיילים משפיע ישירות על תפקודם בקרב. זו אחריות עצומה"

שרה נרנברג, בת 20, במקור מניו יורק ותושבת קיבוץ לביא
מדריכה בבית ספר להנדסה צבאית, בוגרת SAR High School ומדרשת עין-הנציב

לאה, איך את חווה את השירות של שרה מאז 7.10?

כשהתגייסתי ב'2018 זה היה כמו שגרה. אבל מאז 7 באוקטובר ברור לכולם כמה כל חיילת תורמת למאמץ המלחמתי. השירות של שרה הוא מקור לגאווה. אני שמחה שהיא מקבלת כלים חשובים וגם הופכת לישראלית תוך כדי תרומה אדירה למדינה.

על אילו כלי התמודדות הייתן ממליצות לחיילות?

לזכור שהשירות הוא גם עבודת השם. גם כשזה נראה שגרתני, יש בו משמעות. חשוב לשתף מישהו מבחוץ, לקבל פרספקטיבה ולמצוא את הערך בדברים הכי קטנים. להגיע עם מודעות לאתגרים, אבל גם עם אמונה בדרך. לא לוותר על הערכים מהבית, להיות פתוחה לעולמות חדשים ולזכור שאת יכולה להתמודד עם הכול.

שרה, מה מחזק אותך?

המשפחה שלי בניו יורק, החברים בארץ - ובעיקר אני. אני מזכירה לעצמי שעברתי דברים לא פשוטים בחיי, ובצה"ל עברתי קורס מאתגר, ואני יוצאת ממנו עם חוסן אמיתי שמלווה אותי בכל דבר.

משהו מעצמך שהיית רוצה להוסיף?

לצאת מאזור הנוחות זה קשה, אבל הרבה יותר מסוכן להישאר בו. השירות נתן לי כוח שלא ידעתי שיש בי. גם כעולה, גם כחיילת בודדה וגם כדתייה - זכיתי להזדמנויות מדהימות ולגילוי עצמי עמוק.

צילום: אריק סולטן

שרה נרנברג עם אחותה לאה

איפה היית ב'7.10?

אצל אחותי בירושלים. זה היה ממש בתחילת השנה שלי במדרשה.

האם המלחמה גרמה לך לראות את התפקיד אחרת?

בהחלט. יום אחרי שסיימתי את ההכשרה כבר התחלתי להדריך. מהר מאוד הבנתי שהאופן שבו אני מעבירה את החומר ישפיע ישירות על תפקוד החיילים בקרב. זו אחריות עצומה.

ספרי על אירוע משמעותי מהשנה האחרונה:

אחרי טקס הסיום של הקורס, האחות הקטנה של המשפחה המאמצת שלי ראתה אותי עם

מה את עושה בצבא?

אני מדריכת הנדסה קרבית בתחום "חיית הברזל". אני מדריכה על נגמ"ש ייחודי שמופעל בשלט רחוק, כדי לא לסכן חיילים בזמן לחימה. התפקיד כולל העברת הדרכות בכיתה, בסימולטור ובשטח עצמו.

איך החלטת להתגייס?

נולדתי וגדלתי בניו יורק והתחנכתי במסגרות ציוניות. המורות הישראליות בתיכון והמדריכות מהמחנות היו עבורי השראה. ברגע שהבנתי שאני רוצה לעלות לארץ, היה לי ברור ששירות צבאי הוא חלק בלתי נפרד מזה.

האם רצית להתגייס דווקא לתפקיד הזה, ולמה?

כן. הדרכתי בעבר במחנות קיץ, וידעתי שאני רוצה תפקיד הדרכתי שמשלב גם שטח וגם משמעות מבצעית. התפקיד שלי עונה בדיוק על שני הדברים האלה.

איך הגיבה הסביבה להחלטה להתגייס?

בניו יורק זה לא היה מובן מאליו. רוב החברים שלי המשיכו ללימודים אקדמיים בארה"ב. אבל ההורים שלי תמכו מאוד והם מאוד גאים בי.

איך נראים הימים האלה?

אנחנו בעיצומן של הסמכות רבות לחיילים בעקבות המלחמה. הימים עמוסים, ואני מוצאת את עצמי מעבירה הדרכות ארוכות בשטח. כעולה חדשה, להדריך בעברית זו גם משימה בפני עצמה, אבל משתפרים עם הזמן.